

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

Τιμή συνδρομῆς προπληρωτά

Οὐδενὶ ἀποστέλλεται δωρεάν.

Ἐν Ἀθήναις..... Δρχ. ν. 4.

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις..... » 5.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ..... » 8.

Διτρίβαι μὴ ἀπάδουσαι τῷ σκοπῷ τοῦ φύλλου δημοσιεύονται δωρεάν.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΘΗΝΗΣ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1880. — Ἀριθ. 2.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον φυλλάδιον ἀποσταλήσονται καὶ εἰς μὴ συνδρομητάς, οἵτινες, ἐὰν ἐπιθυμῶσι νὰ γίνωσι συνδρομηταί, ὀφείλουσι μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ β' φυλλαδίου νὰ πέμψωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν των, ἄλλως παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἐπιστρέψωσι τὰ φυλλάδια.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐκδότης ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ὅσοι εὐαρεστοῦνται ν' ἀνταλλάξωσι τὸ φύλλον των μετὰ τοῦ «Ἑλληνισμοῦ», ν' ἀποστέλλωσιν αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ ΔΙΚΙΝΟΥ

Τὸ ὄρος τῆς ἐπιστήμης.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἡ γαλήνη τοῦ στερεώματος, οἱ καλύπτοντες τὴν γῆν ποικίλοι καρποί, τὰ ἀποχρωματιζόμενα τῶν δένδρων φύλλα, πᾶσαι αἱ ἡδεῖαι ἐκείναι, ἀλλ' ἐν ταυτῷ πλήρεις μαρasmusοῦ χάριτες τοῦ ἐμπνέοντος φθινοπώρου, εἶχον ἐξεγείρει τὴν μνήμην μου πρὸς ἰδανικότητα καὶ διαθέσει αὐτὴν εἰς θεωρίας, ἐγὼ ἐπλανώμην εἰς λαμπρὰν καὶ ῥωμαντικὴν ἐξοχὴν μέχρις οὗ ἡ περιέργεια ἤρχισε νὰ υποχωρῇ εἰς τοὺς μόχθους· ἀνεπαύθη τότε ἐπὶ τοῦ ἀκροῦ βράχου τινός, ἐκ βρύου περιεστοι-

χισμένου ἔνθα ὡς ἐκ τοῦ τῶν πιπτόντων φύλλων θροός, τοῦ τῶν υδάτων μινυρισμοῦ καὶ τῆς ἀπείρου τῆς ἀπομακρυσμένης πάλεως ἀποστάσεως, καταβυθισθείσης τῆς μνήμης μου εἰς ἐντελεστάτην ἡσυχίαν, ὁ ὕπνος, ἐν ᾧ ἐθαλόμην ὑπὸ τῶν εὐαρέστων ἐκείνων ὄνειροπολήσεων ἄς τινὰς τὰ περικυκλοῦντά με φυσικὰ ἀντικείμενα μοι ἐνέπνεον, κατέλαβέ με ἀνεπαισθήτως.

Ἐφρατάσθην τότε ἐμαυτὸν ἐντὸς εὐρείας καὶ ἐκτεταμένης πεδιάδος, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ὑπερμέγεθες ὑψοῦτο ὄρος, ὅπερ ἦν κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλοῦ πλήθους, νέων πρὸ πάντων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐβάδιζον πρόσω μετὰ τῆς ζωηροτέρας ἐκφράσεως τῆς ζήσεως τῆς ὑποστηριζούσης αὐτοῦς, μολονότι ἡ ὁδὸς πολυλαχοῦ κρημνώδης καὶ δύσβατος ἦτο. Παρατήρησα δ' ὅτι τινες μόλις ἀρχίζοντες ν' ἀναρριχῶνται τὸν λόφον ἐπίστευον ἑαυτοῦς οὐχὶ μακρὰν τῆς κορυφῆς. Ἐν ᾧ δ' οὗτοι προσήγγιζον αὐτὴν νέα ὄρη ἀενάως πρὸ αὐτῶν ἀνυψοῦντο· ἡ κορυφή δὲ τοῦ ὑψηλοτάτου ἦν μόλις διέκρινον πρὶν, ἐφαίνετο ἤδη πρόποδες ἐτέρου καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς μέχρις οὗ τὸ τελευταῖον ἠφρανίζετο ἐν ταῖς νεφέλαις. Ἐν ᾧ δ' ἐγὼ ἐντελῶς ἐπὶ τούτων εἶχον προσηλωθῆ γέρων τις ὅπως διδάξῃ με ταῦτα αἴφνης ἐμφρανίζεται.

Τὸ πρὸ σοῦ ὄρος, εἶπεν, ὄρος καλεῖται πῆς Ἐπιστήμης· ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπάρχει ναὸς ἡ στέγη τοῦ ὁποίου ἐντὸς τῶν νεφελῶν διεισδύει, πέπλος δὲ λαμπροῦ φωτός καλύπτει τὴν ὄψιν του, καλεῖται δ' οὗτος ναὸς τῆς Ἀληθείας.

Παρατήρησον ἤδη μοι εἶπε τὰς τῶν ἀκο-

λούθων αὐτῆς προόδους, ἔσο σιωπηλὸς καὶ πρόσεξον. Παρατηρήσας τότε εἶδον ὅτι ἡ μόνη ἁμαλὴ προσέγγις εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο ἦτο διὰ μέσου θύρας τινος καλουμένης, ἡ θύρα τῶν Γλωσσῶν. Ἐφρουρεῖτο αὕτη ὑπὸ γυναικὸς τινος ἧτις ἐκάθητο σύννους καὶ πλήρης στοχασμῶν, καὶ τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη εἰς διηνεκὴ εὐρίσκοντο κίνησιν ὡς ἂν τι καθ' ἑαυτὴν ἐπανελάμβανε, ἐκαλεῖτο δὲ Μνήμη· εἰσερχόμενος τις ἤδη διὰ τῆς ἀνωτέρω θύρας ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ, ἐξεπλήσσετο ἐκ συγκεχυμένου τινος μορμυρισμοῦ παραφωνίας κραυγῶν καὶ δυσήνων φθόγγων ἐπὶ τοσοῦτον ἀξανομένων, ὥστε ἐμνέ τις ὄλως ἐκστατικὸς, πρὸς οὐδὲν ἄλλο δυνάμενος νὰ παραβῆ τὸν θόρυβον τοῦτον, ἢ πρὸς τὴν σύγγισιν ἐκείνην τῶν γλωσσῶν τῆς Βαθυλῶνος. Ἡ πρὸς τὸ ὄρος ἤδη ὁδὸς ἀνώμαλος οὖσα καὶ κρημνώδης καθίστατο δυσβατοτέρα ἐκ τῶν σωρῶν τῶν διηνεκῶς πιπτόντων λίθων ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων μερῶν τοῦ ὄρους καὶ τῶν τετραυμένων ἐρειπίων τῶν ἀρχαίων οἰκοδομῶν ἅτινα ὁ περιηγητὴς ἠναγκάζετο νὰ ὑπερπηδᾷ εἰς πᾶν βῆμα· πολλοὶ καταβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ πόνου τῆς τόσον ὀχληρᾶς ἀρχῆς, ἔστρεφον κάτω οὐδόλως πλέον ἀποπειρώμενοι ν' ἀναβῶσιν αὐτό, ἐν ᾧ ἄλλοι ὑπερικήσαντες τὴν δυσκολίαν ταύτην καὶ μὴ θέλοντες πλέον νὰ προχωρήσωσι ἀνεπαύοντο ἐπὶ βράχου τινος, δημηγοροῦντες πρὸς τὸ πλῆθος διὰ τῶν μεγαλειτέρων ἐνδείξεων σπουδαιότητος.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρους παρατήρησα ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν αὐτοῦ τὰ ἔχνη πυκνοῦ δάσους κεκαλυμμένον ἐκ διηνεκοῦς ὀμίχλης, καὶ διατετημημένον εἰς λαβυρίνθους, σκυροειδεῖς δενδροστοιχίας, καὶ ὄφιοειδεῖς ὁδοὺς περιεστοιχισμένους ἐξ ἀκανθῶν καὶ βάτων· ἐκαλεῖτο δὲ δάσος τῆς Πλάτης· ἐντὸς αὐτοῦ ἤκουον πολλῶν φωνῶν, οἵτινες ἀπωλεσθέντες ἐν αὐτῷ ἐκάλουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ προσεπάθουν μάτην ν' ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ, τὰ δένδρα εἰς πλεῖστα μέρη ἐξέτεινον τοὺς κλάδους των ἐπὶ τῶν ὑπ' ὀμίχλης, οὐχὶ ὅμως τοσοῦτον πυκνῆς κεκαλυμμένον, ὁδῶν καθότι καθίσταντο αὐταὶ εὐδιάκριτοι ἐκ τοῦ ἀτανაკλωμένου ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀληθείας φωτός.

Εἰς τὰ θελκτικώτερα μέρη τοῦ ὄρους εὐρίσκοντο αἱ Μοῦσαι. ὄν ἔργον ἦτο νὰ ἐμπνέωσι τὰ τῶν περιηγητῶν πνεύματα καὶ ἐνθαρρύνωσιν αὐτοὺς διὰ τῆς μελωδίας τῶν θείων αὐτῶν ὀργάνων· οὐχὶ μακρὰν ἐντεῦθεν ὑπῆρχον τὰ πεδία τοῦ Ψεύδους, ποικίλα ἐξ ἀγρίων ἀνθέων φυομένων ἐν μεγίστῃ δαφιλίᾳ, ἐκ λαμπρῶν εὐωδιῶν καὶ ἐκ λαμπροτέρων χρωμάτων τῶν ὄσων εἶχον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἴδει ἀλλαχοῦ, πλησίον αὐτῶν εὐρίσκετο ἡ σκοτεινὴ τῆς Ἀλληγορίας ὁδὸς τοσοῦτον ἐντέχνως ἐπεσκιασμένη ὥστε τὸ φῶς τῆς μεσημβρίας οὐδέποτε ἂν καὶ τοσοῦτον ἰσχυρότερον τοῦ τῆς πανσελήνου ἠδυνήθη νὰ διεισδύσῃ ἐν αὐτῇ. Τὸ φῶς τοῦτο παρείχε εἰς αὐτὴν λίαν τερπνὴν καὶ ῥωμαντικὴν αἴφραυ δι' ἐκείνους οἵτινες ἠρέσκοντο εἰς θεωρίας, πᾶσαι δὲ αἱ ὁδοὶ καὶ δενδροστοιχίαι συμπλεκόμεναι εἰς δυσβάτους περιστροφὰς κατέληγον εἰς τ' ἀγάλματα Χάριτος τινος, Ἀρετῆς καὶ Μούσης.

(ἔπειτα τὸ τέλος).

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΕΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἐνδύματα τοῦ νεογνοῦ.

Ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιστολῇ μου, ἀγαπητὴ ἀνεψιά, σοὶ εἶπον ὀλίγα περὶ τροφῶν, νῦν πραγματευθήσομαι περὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ νεογνοῦ, ζητήματος οὐχ' ἦττον τοῦ περὶ τροφῶν σπουδαίου, πρὸς δὲ καὶ ἀλύτου ἔτι. Εἶναι ἀναπόφευκτον τὸ τέκνον νὰ ἦ θερμῶς κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ βίου του ἔτι ἐνδεδυμένον, ἐνόσῳ δηλ. τὸ θηλάζειν καὶ ὑπνώττειν εἶναι ἡ μόνη αὐτοῦ ἐνασχόλησις. Ὡς γινώσκεις ἐν Ἀγγλίᾳ νῦν συνηθίζουσι ν' ἀφίνωσιν ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν τῶν νεογνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς των. Τὸ τοιοῦτον εἶναι ὑπερβολὴ κάπως ἀπρεπῆς, διότι τὸ νήπιον στερεῖται ἐντελῶς κόμης κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, ἡ δὲ τῶν τοῦ κρανίου ὀστέων συνάρθρωσις εἶναι ἀτελής. Ὡστε ἡ προστασία λεπτοῦ ἐκ λινοῦ καλύμματος (σκουφίας) εἶναι

ἐπωφαλὴς, καθιστῶσα συνάμα εὐπρεπέστερον τὸ νήπιον. Ἄλλως τε ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ τέκνον ἔχει ἰδιαιτέρον ἐνδιαίτημα, «nursery» καλούμενον, ἐξ οὗ ἐξέρχεται μόνον ὅπως ὑπάγῃ εἰς περίπατον ἢ ὅπως ἐπὶ τινος στιγμῆς ἐν μεγάλῃ στολῇ παρουσιασθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν· ὥστε τὸ δωμάτιον τοῦ νεογνοῦ πάντοτε καλῶς θερμαινόμενον ἔχει ὠρισμένην καὶ ἀμετάβλητον θερμοκρασίαν. Οὐδεμίαν πνοὴν ψυχροῦ ἀέρος, οὐδὲν βεῦμα δύναται νὰ εἰσδύσῃ ἐν αὐτῷ, ὥστε τὸ νήπιον δύναται νὰ μένῃ ἀκάλυπτον ἀνευ βλάβης. Ὅταν ὅμως ἐξάγουσιν αὐτὸ τοῦ nursery ἢ πρώτῃ φροντίς των εἶναι νὰ καλύψωσι τὴν κεφαλὴν του.

Ἄλλὰ παρ' ἡμῶν, ἐνθα, ὡς γινώσκεις, τὸ νήπιον εἶναι ὁ ἀπόλυτος κύριος, ἐνθα ἀπὸ τοῦ μαγνηρίου μέχρι τῆς αἰθούσης μετακινούμενον ἀδιαλείπτως αὐτό, ἡ ἀλλαγὴ θερμοκρασίας εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος καὶ μάλιστα τὰ ἀλλεπάλληλα βεῦματα ἀέρος. Ἄφες λοιπὸν εἰς τὸ σὸν τέκνον νὰ φέρῃ τὴν σκούφιαν του, ἧτις ἄλλως εἶναι ἐνδείξις τῆς ὑψηλῆς θέσεως, ἣν ἐν τῷ οἴκῳ κατέχει.

Μάθε ὅτι τὰ ἐνδύματα τοῦ τέκνου πάσης ἡλικίας δεόν νὰ ὦσιν ἀναπαυτικὰ καὶ μαλακὰ, εὐκαμπτα δὲ καὶ ἐλαφρά. Πρόσεχε νὰ μὴ πιέζηται τὸ σῶμα τοῦ σου παιδὸς ἵνα ἐνεργῶσιν οἱ πνεύμονες καὶ ὁ στόμαχος. Περί τοῦ τρόπου δὲ τῆς ἐνδυμασίας δύο ὑπάρχουσι γνῶμαι· ἡ μὲν τῶν φρονούντων ὅτι πρέπει νὰ ἐνδύωσι τὰ νεογνά κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν τρόπον καὶ ἡ ἑτέρα τῶν ἰσχυριζομένων ὅτι πρέπει νὰ σπαργανῶσιν αὐτά. Ἐγὼ ἐποίησά μιν χρῆσιν τοῦ πρώτου συστήματος καὶ τοῦτο συμβουλεύω σοὶ νὰ ἀκολουθήσῃς, διότι τὸ δεύτερον δι' οὗ ζητοῦσιν ν' ἀποφύγωσιν ἐξαρθρώσεις καὶ βλάβας ἐνεκα τῆς ἀδυναμίας τῶν μελῶν τοῦ νεογνοῦ, προξενεῖ, καθάπερ ἤδη ἐναργῶς ἀπεδείχθη, πλείονας· καὶ μεταξὺ τῶν κυφῶν, χοιραδικῶν, ῥαχτικῶν κλπ. τέκνων τὰ πλεῖστα, ἂν οὐχὶ ὅλα ὑπέστησαν τὸν ἀκρωτηριασμόν αὐτῶν, ἢ ὅπως οὖν βλάβην τινὰ ἐκ τῆς μεγάλῃς συσφιγέως τῶν σπαργάνων, ἧτις καθιστῶσα ἀδύνατον πᾶσαν κίνησιν τοῦ νεογνοῦ καταδικάζει αὐτὸ μόνον ἐξέλη τοῦ μητρικοῦ κόλπου, εἰς νέα δεσμὰ ἔτι χείρονα τῶν πρώτων, πρὸς δὲ καὶ

ἠθικῶς βλάπτει αὐτὸ ταπεινοῦσα τὸ φρόνημά του καὶ ἐκ νηπιότητος συνηθίζουσα αὐτὸ εἰς δουλικὸν τρόπον. Ἐνῶ τὸ Ἀγγλικὸν σύστημα ὅταν ὑπάρχῃ ἐπὶ τοῦ νεογνοῦ ἡ δεύουσα ἐπιτήρησις, ἀφίνει αὐτὸ ἐλεύθερον νὰ κινή κατὰ βούλησιν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ν' ἀναπνέῃ ἐλευθέρως μηδὲλως πιεζομένων τῶν πνευμόνων, νὰ κινή τὴν κεφαλὴν καὶ δύναται νὰ κλίνη πρὸς τὸ πλευρὸν ὅπως ἐμέσῃ τὰ ὑγρά, ἅπερ συνήθως τὰ νήπια ἐξάγουσι.

Μεγίστην τέλος λάμβανε φροντίδα, ὅπως οἱ πόδες τοῦ νηπίου διατελῶσι θερμοὶ· τὰ ἐνδύματα δὲ αὐτοῦ ὄντα πάντοτε ξηρὰ καὶ εὐκαμπτα, ἄλλαζε ὅσῳ τὸ δυνατόν συνεχῆστατα.

Σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι τὰ ἀρτιγενῆ ἔχουσι δύο ὄργανα τέλεια, τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ δεόν νὰ ὦσιν ἐν καταστάσει ὅπως ἐνεργῶσι. Μὴ φοβοῦ λοιπὸν ἐξάγουσα τὸ σὸν τέκνον μὲ ἀκάλυπτον πρόσωπον. Αἱ καλύπτραι οὐ μόνον ἀνωφελεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀνιαιραὶ εἰσίν. Ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐνθα διαμένεις παρατήρησον τὰς χωρικὰς, καλύπτουσι ποτὲ τὰ πρόσωπα τῶν τέκνων των; οὐδέποτε, καὶ ὅμως ἐν γένει ἡ ὑγεία αὐτῶν εἶναι ἀνθηροτάτη, καίτοι αἱ μητέρες των τρώγουσι σχεδὸν πάντοτε κράμβην καὶ κρόμμυα, ὅμως ἀναπνεύουσιν αἵ τε μητέρες καὶ τὰ τέκνα καθαρὸν ἀέρα. Ἡ μόνη ὠφέλεια τῆς καλύπτρας εἶναι τὸ προφυλάττειν τὸ νήπιον κοιμώμενον ἐκ τῶν μυιῶν, κωνώπων καὶ λοιπῶν ἐντόμων. Πρέπει δὲ αὕτη νὰ ᾖ κατασκευασμένη ἐξ ἐλαφροτάτου δυκτιωτοῦ (τουλί) ὅπως μὴ ἐμποδίζῃ τὴν διόδον τοῦ ἀέρος· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὰ παραπετάσματα τοῦ λίκνου δεόν νὰ σύγκεινται ἐξ εὐδιαπεράστου ὑφάσματος.

Ἀναμφιβόλως πλουσίως ἐνδεδυμένον τὸ τέκνον σου, φέρον τρίχαπτα καὶ σπρικὰ ἐνδύματα, εὐαρσστεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ξένων καὶ τὴν σὴν κενοδοξίαν, ἀνευ βλάβης τινός. Ἄλλ' ἅμα δυναθῆ νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ βαδίξῃ ἐλευθέρως πρέπει διὰ τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἡσυχίαν σου νὰ τὸ ἐνδύης ἀπλῶς ὥστε νὰ δύναται νὰ παίξῃ μὲ τὴν ἄμμον, νὰ κατασκευάζῃ οἰκίδια καὶ προτομὰς ἐκ κηροῦ καὶ τέλος νὰ παραδίδηται

εἰς τὰ εὐθυμα καὶ περιπαθῆ τῆς ἡλικίας του παίγνια· χωρὶς συνεχῶς ἐξωργισμένη φωνὴ σοῦ ἢ θεραπευαίνιδος σου τινος νὰ ἐπαναλαμβάνῃ «Μὴ θὰ λερώσῃς τὰ ἐνδύματά σου. — » Ἀχ! ἐκηλίδωσες τὰς χεῖράς σου. — Τί κἀμνεῖς αὐτόθι; κλπ.»

Μήτηρ τις συνεβουλεύετο μέγαν ἱατρὸν πῶς ν' ἀναθρέψῃ τὸ ἀπομείναν τέκνον τῆς· εἶχεν ἀπολέσει τὰ λοιπὰ ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ μεθ' ὅλας τὰς ἀκαμάτους φροντίδας τῆς. «Κυρία, εἶπεν αὐτῇ ὁ ἱατρός, ὕπαγε νὰ κατοικήσῃς ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀποσκοράκισον τὴν πολυτέλειαν, μιμῆθητι τὸν φυσικὸν τῶν χωρικῶν βίον, ἐνδυσσον τὸ τέκνον σου δι' ἀλατῆα, κάλυψον τὴν κεφαλὴν του δι' ἀχυρίνου πύλου καὶ ἄφες αὐτὸ ἐλεύθερον νὰ παίξῃ ἐν τῷ κήπῳ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἀποκτήσῃ τὴν ἰδιάζουσαν ἐκείνην χροιάν, ἣν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες δίδουσιν. Οὕτω μόνον δύνασαι νὰ σώσῃς αὐτὸ καὶ καταστάσῃς εὐρωστον καὶ υγιές.» Μὴ δυστάσης, φίλη μου, ν' ἀκολουθήσῃς τὴν σοφὴν ταύτην τοῦ ἱατροῦ συμβουλίαν.

Ἀθήνησι τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1880.

ΑΝΘΩ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ὁ Ὀδὶν τὸ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ πνεῦμα στερρῶς μετὰ τῆς αἰμοχαροῦς ταύτης θρησκείας συνάψας, καθῆκον αὐτοῦ ἐθεώρησε ἀρχάς τινας ἠθικῆς νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς. Συνέθεσεν εἰς ἑκατὸν εἴκοσι στροφὰς τὴν Χαθαμαά. ἤτοι θεῖον λόγον· πολλὰ τῇ ἀληθείᾳ στροφαὶ αὐτῆς περιέχουσιν ἄξια τῆς ἐπωνυμίας ταύτης γνωμικά.

Ὁ νομοθέτης οὗτος, ὡς καὶ ὁ Μωάμεθ (ἐκ τῆς αὐτῆς τῆς Ἀσίας ἐξελθὼν χώρας) ἀδίκως ἐνέπνευσε δυσπιστίαν πρὸς τὸ θελκτικὸν τῶν φύλων, οὗ τινος ἢ πίστις καὶ ἡ εὐλικρίνεια ἐξισοῦται πρὸς τὰ θέληγτρα. Ὁ Ὀδὶν τὸν θεῖον αὐτοῦ λόγον περαίνει, νέα τε-

ρατουργήματα ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ διαχέων. Ὁμιλεῖ ἤδη ἐν ὀνόματι τῆς θεότητος, οἰκειοποιεῖται ἅπαντα τὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς, ἐν ἰδίῳ δ' αὐτοῦ ὀνόματι ὑπόσχεται αὐτοῖς ποινὰς καὶ ἀμοιβὰς μετὰ θάνατον. Ὁμιλεῖ περὶ τῶν Ῥυικῶν⁽¹⁾ γραμμάτων, ἅπερ ἐποίησατο ὅπως ὑποτάξῃ τὰ στοιχεῖα, κατανικήσῃ τοὺς δαίμονας, τὰ κακοποιὰ πνεύματα καὶ ἐμποδίσῃ αὐτὰ νὰ διασχίζωσι τὸν ἀέρα, ὅπως μεταμορφοῖ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ ἰσοπεδοῖ τὰ ὄρη. Ἐτέραν ἔτι τοῖς Ῥυικῶν ἀποδίδει ἰσχὺν στοιχείοις, τὴν ἰσχὺν τοῦ σταθερὰν ἐσσεῖ τὴν πίστιν τῶν ἐρώωντων ποιεῖν. Ἀγγέλλει δὲ ὅτι καὶ ἕτερον πλεονέκτημα αὐτῶν γινώσκει, ὅπερ ὅμως μόνον εἰς τὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ καρδίαν ἢ εἰς τὴν τῆς ἐρωμένης του ἀγκάλην θέλει ἀποθέσει. Ἐν τῇ τελευταίᾳ τῆς Χαθαμαά στροφῇ, ὁ προνοητικὸς Ὀδὶν, ὀμιλεῖ τοῖς ὑπηκόοις αὐτοῦ, ὡς ἂν ἤδη κατέλιπε τούτους ὅπως εἰς τὴν ἐπουράνιον πόλιν Ἀσγραδὲ ἐπὰνέλθῃ. «Ἐψάλλα, λέγει, τοὺς θεοὺς στίχους μου ἐν τῇ ἐπιβλητικῇ διαμονῇ μου. Εὐλογητὸς ὁ ἄσων, εὐλογητὸς ὁ ἐννοήσων με, εὐλο-

(1) Τὰ Ῥυικὰ γράμματα, ὧν τινες παραστάσεις σώζονται ἐν τῷ Βορρᾷ, ἔνθα οἱ κκ. Μωπέρτιος, Κλιριώτ καὶ Μωνιέρ εἶδον αὐτὰς κεχαρχγμένους ἐν τοῖς βράχοις· τὰ γράμματα ταῦτα δὲν εἶναι μόνον κοινοῦ ἀλφαβήτου, ἀλλ' εἶδος ἱερογλυφικῶν. Ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς Κόβας τοῦ Φό-Χύ, ὧν οἱ Σίναι ἀπώλεσαν τὴν ἐννοίαν. Αἱ Κόβαι αὐταὶ τοσοῦτον περίφημον μνημεῖον διὰ τοὺς περὶ τὰ Σινικὰ ἀσχολουμένους γράμματα, ἐξηγήθησαν αὐτοῖς παρὰ τοῦ πατρὸς Βουβέτ, κατόπιν ὑπομνήματος ὅπερ ὁ Λεϊβνίτιος ἐποίησατο ἐπὶ τῆς δυαδικῆς ἀριθμητικῆς, ἐρευρεθείσης παρὰ τοῦ Φό-Χύ, ἀποδεικνύων ὅτι τὰ σημεῖα τῶν Κοβῶν ἦσαν ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἀριθμητικῆς. Τὰ Ῥυικὰ στοιχεῖα μεγάλως πρὸς τὰς κόβας ταύτας ὁμοιάζουσιν. Εὐνόητον ὅτι ὁ Ὀδὶν ὡς μέγας ἀρχιερεὺς ἐν Ἀσγραδὲ ἐγίνωσκε τὸ τοῦ Φό-Χύ ἔργον, καὶ ὅτι ἐγρήσατο τούτω ὡς νέφ μεσφ ὅπως ἐπιβλήθῃ εἰς τὸν ἀμαθῆ λαόν. Τὰ ἀλγευρικά σημεῖα τ' αὐτὰ ἐπὶ τῶν κατοικῶν τῆς νήσου Ὀταχίτης ἤθελον παραγάγει ἀποτελέσματα, ἐὰν ὁ Κώκ, ἢ ὁ κ. Βουβαινβίλλ, ἐπεθύμουν ὡς μαγικά σημεῖα νὰ παραστήσωσιν αὐτοῖς ταῦτα. Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀριθμῶν ἔχει ἐν ἑαυτῇ τι τὸ θεῖον, ὡς ἡ μουσικὴ, ἢ ποίησις, διὰ τοὺς ἀγρίους ὅταν τὴν πρώτην αὐτῆς λαμβάνουσι γινῶσιν.

γνημένοι οἱ τὰ ὄτα εἰς τὴν ἐμὴν προσηλώσαντες φωνήν.»

Ὁ Ὀδὶν τὸ αὐτοῦ κράτος ἀσφαλίσας διὰ τῶν δύο δυνάμεων τῶν ὑποτασσουσῶν τὸ σύμπαν, τῆς θρησκείας καὶ ὀπλων, θεμελιώσας ἐν τῇ νήσῳ Φιονία τὴν λαμπρὰν πόλιν Ὀδένσιν, διανείμας δὲ μεταξὺ τῶν παμπληθῶν υἱῶν αὐτοῦ, οὓς ἔσχε ἐκ τῆς Φρίγγας, τὰς εὐρείας χώρας του. ὁ Ὀδὶν αἰσθάνομενος ἐγγίζον τὸ τέλος του, δὲν ἠθέλησε νὰ τελευτήσῃ διὰ συνήθους θανάτου, ἐζήτησε νὰ καταστήσῃ τὸν ἰδικὸν του ἀντάξιον θεοῦ. Ἀπεχώρησεν εἰς Σουηδίαν συνήθροισε περὶ αὐτὸν τοὺς δώδεκα Δρωττάρους, τὰ τέκνα καὶ φίλους αὐτοῦ· ἐδράξατο τῆς λόγχης αὐτοῦ, ἐννεὰ κύκλω τοῦ στήθους ἐποίησατο πληγὰς, πολλὰς ἐτέρας διὰ τῆς ἀκωκῆς τοῦ ξίφους, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς περιβάλλοντας αὐτὸν ὅτι ἐπανερχεται εἰς Σουηδίαν, καὶ ὅτι μέλλει ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ Ἀσγραδὲ νὰ παρασκευάσῃ τὸ ἀνάκτορον καὶ συμπόσιον ὅπως ὑποδεχθῇ τούτους.

Ὁ Ὀδὶν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ μεταξὺ τῶν υἱῶν τὰς ἀπείρους αὐτοῦ διένειμε κτήσεις. Ὁ Σκιάλδ ἔλαβε τὴν Δανίαν, ὁ Βάλδεγ τὴν ἀνατολικὴν Σαξονίαν ἐκ τούτου δὲ κατήγετο ὁ ἐνδοξὸς Χεγγίστ, ἡγεμῶν τῶν Σαξόνων καὶ Ἀγγλων ὁ κατακτήσας ἅπασαν τὴν Μεγάλην Βρετανίαν κατὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα. Ἡ Φραγγωνία ἐδόθη εἰς ἕτερον υἱὸν τοῦ Ὀδὶν, μεγάλως ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀγαπώμενον καὶ ὡς ἐκ τούτου λαβόντα τὸ ὄνομα «Σίγγης» ὅπερ ὁ Ὀδὶν πάντοτε ἔφερε κατὰ τὴν ἐν Σουηδία διαμονήν. Ἐκ τοῦ Σίγγου δὲ τούτου κατήγοντο οἱ ἐν Φραγγωνίᾳ, κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας ἄρξαντες ἡγεμόνες.

Ἰσχυρίζονται τινὲς δικαίως, ὅτι ἐὰν ὁ φόβος τῆς ὑπὸ τὸν Ῥωμαϊκὸν ζυγὸν ὑποδουλώσεως ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ καταλίπωσι ταύτην τὴν εὐδαίμονα καὶ εὐκράη τῆς Ἀσίας χώραν καὶ νὰ βυθισθῶσιν εἰς τοὺς πάγους καὶ τὰς μακρὰς νύκτας τῆς Ἀρκτου, διετήρησαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀπέχθειαν ἴσην πρὸς τοὺς πρὸς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα πόθους. Ἀσπονδον ὑπῆρξε τὸ μῖσος αὐτῶν κατὰ δημοκρατίας ἀδικωτάτης, διότι ἐπεθύμει ὅπως οὐ-

δεῖς ἕτερος λαὸς ἐκτὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, ἀπολαμβάνῃ τῶν τῆς ἐλευθερίας δώρων, διὰ τοῦτο αἰμοδόρον ἀρχὴν ἐδέχθησαν· ἅπαντες δὲ τὸ τε πνεῦμα καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν ἐχρησιμοποιοῦν ὅπως ἐπιτυχῶς φέρωσι πῦρ καὶ σίδηρον κατὰ πάσης χώρας ὑποταταγμένης εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς ἀετούς.

Μικρὸν μετὰ τὸν τοῦ Ὀδὶν θάνατον χειμαρρὸς τῶν τοῦ Βορρᾶ τούτων λαῶν πανταχόθεν εἰσώρμησεν εἰς τὰς κτήσεις δημοκρατίας, ἧς μόνον τὸ ὄνομα ὑπῆρχε τότε, καὶ ἦις διὰ τῶν ἐμφυλίων πολέμων καταστραφεῖσα, εἶχεν ὑποχρεωθῆ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀρχὴν μονάρχου.

Ἡ μάχη τῆς Γολθιάκης ἐξησφάλισε τὴν ἐπὶ τῆς Γαλατίας ἀρχὴν τῶν Φράγγων, ἡ εὐρεῖα καὶ γόνιμος αὕτη χώρα ἀπώλεσε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὅπως τὸ τῶν νικητῶν αὐτῆς λάβῃ. Οἱ δὲ Φράγγοι εἰσῆξαν ἐν αὐτῇ τοὺς τε νόμους καὶ τὰ ἥθη καὶ ἔθη αὐτῶν, Ἀλλὰ τερπνοτέρα χώρα, ὁ ἀὴρ ἐκεῖνος, δὲν ἀναπνέει τις παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα τῆς Μάρνης καὶ Λοάρης, ἐπράϋνε κατὰ τι τὴν τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν θηριωδίαν. Μετ' οὐ πολὺ ἔπαυσαν πίνοντες τὸ ὑδρόμελι καὶ τὸν ζύθον ἐν ἐχθρικοῖς κρανίοις. Κύπελλον δὲ πλήρες οἴνου τῆς Ἀἰῆ τῆς Πομμάρ, προσφερόμενον ὑπὸ νεαρᾶς καὶ ὠραίας Γαλάτιδος, ἐπεισεν αὐτοὺς ν' ἀπορρίψωσι τὸν πέλεκυν ἐκ τῆς χειρὸς. Τὰ θέληγτρα τέλος τῆς Γαλατίας ὡς καὶ ἡ νέα θρησκεία, ἡ ἐπιτάττουσα αὐτοῖς τὴν φιλανθρωπίαν μετέβαλον πᾶν τὸ ἐν τοῖς ἡθεσιν αὐτῶν βάρβαρον. Ἀλλ' οὐδὲν τὴν βάσιν τῶν ἀρχῶν, ἃς ἐκ τῆς χώρας αὐτῶν ἐκομίσαντο καὶ τὸ ἀγέρωχον τοῦ χαρακτῆρος τὸ διατηρῆσαν τὴν ἐν τοῖς ὀπλοῖς ὑπεροχὴν αὐτῶν, μεταβλήθη ἠδυνήθη. Διέμειναν πάντοτε ἀδιάλλακτοι κατὰ τῶν προσβαλόντων αὐτοὺς ἐχθρῶν· αἱ διαφοραὶ αὐτῶν ἐξηκολούθησαν λυόμεναι ἐν Παρισίοις, ὡς ἐν Ὀδενσία διὰ τῶν ὀπλων, τὸ δὲ προσφιλες τοῦτο ἔθος μέχρις αὐτῆς τῆς θρησκείας, ἣν ἠσπασθησαν, ἐπεξέτεινον. Αἱ μονομαχίαι ἐξηκολούθησαν καλούμεναι *θεῖαι δίκαι*, οἱ δὲ μάρτυρες συνεμορφοῦντο πρὸς τοὺς ἀρχαίους νόμους, οὓς ὁ Φρότων εἶχεν εἰσάξει ἐν τῷ Βορρᾷ. Οἱ μεγάλοι ναοὶ καὶ μοναὶ, ὑπεχρεώθη-

σαν διατηρεῖν κονίστρας προωρισμένες δια τοιούτους ἀγῶνας. Ὁ σκληρὸς καὶ φαντασιώδης νόμος τῶν δοκιμασιῶν διετηρεῖτο. Ἡ τιμὴ τὸ τόσοῦτον ἀγῶν, ἱερὸν αἶσθημα, ἢ λέξις αὐτὴ ἢ ἀπαύστως ἀντηχήσασα ἐν τῇ καρδίᾳ ἀληθοῦς φράγγου, ἐνίοτε ὑπὸ ἀμφιβολῶν καθηγήσθη ἐξηγήσεων. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ὀδίν ἐφαίνετο ἐπὶ μακρὸν πλανώμενον ἐπὶ τῶν ἀπογόνων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πλανοῦν τούτους.

Ἡ Σκυθικὴ τῶν τοῦ Ὀδίν χρόνων μετανάστευσις, ἢ ἀνάγκη τοῦ ἔχειν ὑπηκόους μόνον πολεμιστάς, ὡς πρώτην εὐδαιμονίας ζητήσιν θεωροῦντας τὸν πόλεμον, ἀρχηγούς, οἵτινες θανασιμῶς πληττόμενοι, ἐγέλων τὴν ἐσχάτην ἐκπέμποντες πνοήν. αἱ προλήψεις, ἢ ἀμάθεια, αἱ ὑπερβολικαὶ ἰδέαι, ἃς οἱ τοῦ Βορρά λαοὶ περὶ θεῶν καὶ δαιμόνων εἶχον καὶ αἵτινες μετ' οὐ πολὺ μετεδόθησαν τοῖς Σκύθαις ἢ μυθολογία τῆς Ἐδδας καὶ Βολούσπας ἥτις πλείονα ἐπέφερον αἰσθησὶν ἢ ἢ ἠθικὴ τοῦ θεοῦ λόγου ἢ ἠθικὴ γραφῆ, ἧς ὁ ἐπιδέξιος Ὀδὶν ἐμεγαλοποίησε τὴν ἰσχύϊν ὅπως ἐπιβλήθῃ εἰς τὴν ἀμαθῆ πίστιν τῶν κατοίκων τοῦ Βορρά, καὶ τρομάξῃ αὐτοὺς ἐκπλήτων δια τῆς ὑπεροχῆς, ἦν τὰ μαγικὰ ταῦτα στοιχεῖα παρεῖχον αὐτῷ· ταῦτα πάντα κατὰ μέγα μέρος εἰσὶν ἢ πηγὴ τῆς καταγωγῆς τῶν πρώτων Εὐρωπαϊκῶν μυθιστοριῶν καὶ αἱ ἄχρι τῶν ἄκρων τῆς Ἀσίας μεταναστεύσεις τῶν Σκυθῶν εἰσὶν, ἴσως, ἢ πηγὴ τῶν διηγήσεων καὶ μυθεύσεων τῶν ἀνατολιτῶν.

Ἄλλ' ὅτι ἄρτι εἶπον δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς κατανόησιν τῆς καταγωγῆς τῶν μυθιστοριῶν, ὧν ὑπόθεσις σχεδὸν πάντοτε εἶναι ὁ ἔρωσ, ὅστις μόνος κατέχει τὰ θέλητρα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, τὰ ἐκλύοντα τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου καὶ ἠδύνοντα αὐτόν, ἐν δὲν περιγράφω ὡσαύτως τὸ βάθος τῶν ἐν τῷ Βορρᾷ ἠθῶν τῶν Σκυθῶν, καὶ ἐὰν δὲν ὁμιλήσω περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν μετὰ φύλου, ὅπερ καίτοι μὴ ἐξισούμενον πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὴν ῥώμην, μετεῖχε τοῦ ἀπτόητου καὶ θαρραλέου τοῦ χαρακτῆρος. Μέγιστος σεβασμὸς πιστὸς καὶ εὐπειθὴς ἔρωσ, προσήρτων τὸν Σκύθην τοῦ Βορρά εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Αἱ Δανικαί, Ἰρλανδικαὶ καὶ αἱ τῶν

Σκάλιδων ποιήσεις ἀποπνέουσι τὸ μύρον τοῦ ἀγνοτέρου ἔρωτος ἀλλ' οὐδὲν ἦν ἔρωσ ἠελυπρηπῆς καὶ ἔνοχος, ἢ ὑψηλόφρων τῆς Ἄρκτου κάτοικος ἤθελεν ἀπορρίψει καὶ περιφρονήσει αὐτόν· ὁ θέλων ν' ἀρέσκῃ ἐραστῆς ἔδει νὰ ἦ ὁ θαρραλέωτερος καὶ τὰ μάλα ἀμεμπτος τῶν πολεμιστῶν.

Τὸ μόνον δῶρον τὸ θεωρούμενον ἄξιον ὅπως προσφεροθῆ πρὸ τῶν ποδῶν λατρευομένης ἐρωμένης, ἦσαν τὰ αἱματοφόρτα λάφυρα θηρίου τῶν δασῶν, ἢ καταβληθέντος ἐχθροῦ· ἐὰν ἐν τοῖς ἄσμασιν αὐτῶν οἱ τοῦ Βορρά ἠρωες, ἐπεμύφοντο τὴν σκληρότητα τῶν ἐρωμένων αὐτῶν, ἐὰν ἐδοκίμαζον εὐαισθητοτέρας ταύτας καταστῆσαι, δὲν ἀπένειμον τὰ θυμιάματα αὐτῶν εἰς τὰ θέλητρα, δὲν ἐτόλμων περὶ τοῦ ἔρωτος, τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῶν ὁμιλῆσαι, ἤγειρον μόνον τὴν φωνὴν ἵνα μεταδώσωσι ταύταις τὰς ἀνδραγαθίας αὐτῶν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ γείνωσιν ἄξιοι αὐτῶν. «Ὅκτῶ γινώσκω ἐπιχειρήσεις (ἔλεγεν ὁ Harald le Vaillant) θαρραλέως μάχομαι· οὐδεὶς ἵππος δύναται νὰ με καταρρίψῃ· γινώσκω διὰ τῶν νευρωδῶν βραχιόνων μου νὰ διασχίζω τὰ κύματα· γινώσκω μετὰ παγοπεδίων (patins) νὰ ἵπταμαι ἐπὶ τῶν πάγων, δύναμαι καὶ γινώσκω ἰσχυρῶς νὰ κωπηλατῶ· βάλλω μακρὰν δι' ἀσφαλοῦς χειρὸς τὸ τόξον· καὶ ὅμως, οἶμοι! ἔανθῃ τῆς Ῥωσσίας παιδίσκη μὲ περιφρονεῖ».

Ἡ εὐγένεια, ἢ μεγαλοπρέπεια, ἢ ἀπλότης ἐνυπῆρχον ἐν τῷ ἔρωτι, τῷ ὕμναίῳ καὶ τῇ ἰδιωτικῇ τῶν Νορβηγῶν τούτων ζῶν· τὸ δὲ τέκνον παρὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐλάμβανεν ἐπίσης ἰσχυρὰ καὶ ῥωμαλέα μαθήματα ὡς καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πατρὸς. Ἐτοίμη ὅπως τὸ αἶμα αὐτῆς μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς χύσῃ ἢ γυνὴ ἐζήτει, ἐπετύγγανεν ὡς τὴν μεγίστην τῶν χαρίτων ν' ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὰς μάχας καὶ τοὺς κινδυνώδεις πλόας, οὓς ἀπαύστως ἐποίουν. Ἐν τῶν πρώτων προτερημάτων, ὅπερ ἢ μελλόνυμφος παρθένος ἔδει ν' ἀποκτᾷ, ἦν ἢ γυνῶσις τῶν βοτανῶν καὶ ἢ τέχνη τοῦ τὰς πληγὰς θεραπεύειν· πάντοτε οὕτω ὑπὸ προσφιλοῦς χειρὸς, ὁ πατήρ, ὁ σύζυγος, ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς ἐλάμβανον βοήθειαν· ὅταν δὲ πο-

λυάριθμος οἰκογένεια καὶ νήπια τέκνα δὲν ἀπήτουν τὰς φροντίδας τῆς νεαρᾶς συζύγου, οὐδὲν ἐκόλυεν αὐτὴν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγόν της ἐν ταῖς ναυσί·

Τοιαῦτα τὰ ἦθη, ἄπερ οἱ τοῦ Ὀδίν ἀπογονοὶ ἐκοίμisanτο εἰς Μεγάλῃν Βρετανίαν, Γαλατίαν, Λομβαρδίαν καὶ Ἰσπανίαν.

Οἱ τὰς ἀρχαίας γινώσκοντες μυθιστορίας καὶ οἱ ἀναγνόντες τὰς ἐν τῇ κτανῇ βιβλιοθήκῃ δημοσιευθείσας παραφράσεις τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἀκόπως ἀναγνωρίζουσιν ὅτι τὸ θέμα αὐτῶν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρχαίου ἱποτισμοῦ σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν ὀφείλεται εἰς τὰς συνηθείας, ἔθη καὶ χαρακτῆρα τῶν κατοίκων τοῦ Βορρά.

Οὔτοι κατελθόντες εἰς τὰς μεσημβρινὰς τῆς Εὐρώπης ἐπαρχίας ἐπραξάν τ' αὐτὸ ὅπερ καὶ οἱ Τάρταροι ἐν Ἀσίᾳ. Οἱ ἕτεροι οὗτοι Σκύθαι κατακτῆσαντες τὴν Σινικὴν ἀνεμίγησαν μετὰ τῶν αὐτοχθόνων· ἐκδιώξαντες ἢ ὑποδουλώσαντες τοὺς ἀντιστάνας, μικρὸν κατὰ μικρὸν μετὰ τῶν ἐπιλοίπων ἀδελφοποιήθησαν καὶ οὕτως εἶπεν τὰ ἔθνη τῶν νικητῶν καὶ ἡττηθέντων ἔθνη συνεκρούσθησαν, διατηροῦντα πάντοτε θασικὰς τινὰς ἀρχὰς τῶν ἠθῶν τῶν κατακτιτῶν.

Ἡ καταγωγὴ τῶν δώδεκα δικαστῶν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Κακουργοδικῶν δὲν προέρχεται ἐκ τῶν δώδεκα Δρωιτῶν, τῶν δικαζόντων ἐν τῷ Βορρᾷ; Οἱ δώδεκα τῶν Γάλλων ὁμοτιμοὶ δὲν εἶναι μία ποιαύτη εἰκὼν; Ὁ μαχητῆς ὁ παριστάμενος εἰς τὰς στέψεις τῶν Ἀγγλῶν βασιλέων, οἱ τοποτηρηταὶ τῶν ἐπισκόπων, τὸ δρῦφρακτον τὸ ἀνοιγόμενον εἰς δύο περιφήμους δικηγόρους, ταῦτα πάντα δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν κονίστραν τὴν ἠνεωγμένην εἰς τοὺς πολεμιστάς; Καὶ ἢ μονομαχία ἢ ἀρχαία αὐτὴ πρόληψις, τὸ λείψανον τοῦτο βαρβαρότητος, ὅπερ ἢ συνειδήσις καταδικάζει, ἀλλ' ὅμως ἀδυνατοῦμεν ν' ἀποφύγωμεν, δὲν ἀναμιμνήσκῃ τὴν ἀρχαίαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἠθῶν καταγωγὴν, πάντα ταῦτα δὲν δεικνύουσιν ὅτι ἢ φαντασία τῶν Εὐρωπαϊκῶν ζωηρῶς ἐξεγείρεται ἐκ παντός, ὅπερ ὑπῆρξε προσφιλέσ· εἰς τοὺς πατέρας αὐτῶν καὶ ὅτι τὰ αὐτὰ αἰσθήματα καὶ πάθη τὰ

συνταράττοντα αὐτοὺς εὐκόλως ἐρεθίζουσι καὶ τούτους.

Πόσῃ ὁμοιότητα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν τοῦ Ὀδίν ὑπηκόων εὐρίσκομεν; Ἡ κλίσις αὐτῶν πρὸς τὴν λιχίαν, ἄγραν, θήραν, πόλεμον, ἀνεξαρτησίαν... Ἄλλ' αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ ἤθελον ἄξει ἡμᾶς πολὺ μακρὰν, ἔργον δὲ τῶν ἠθικολόγων φιλοσόφων τὸ ἐγκύψαι εἰς ταύτας.

ΤΡΕΣΣΑΝ.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ

ΥΠΟ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

(Καθηγ. τῶν μαθηματικ. ἐν τῷ Γυμν. Πειραιῶς)

(Συνέχεια ἴδ. προηγούμενον φύλλον)

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου ἠριθμοῦντο τέσσαρες μόνον ἄνεμοι, Βορρᾶς, Νότος, Ἀπηνιώτης καὶ Ζέφυρος, οὓς ἐκάλουσαν ἀρχικούς, ὀριζομένους ὑπὸ τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, ἤγουν τῆς ἀρκτου, μεσημβρίας ἀνατολῆς καὶ δύσεως. Μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς εἰρημένους τέσσαρες ἀνέμους προστέθησαν ἕτεροι τέσσαρες. Καικίας (ΒΑ), Ἐῶρος (ΝΑ), Αἰψ (ΝΔ) καὶ Ἀργέστης (ΒΔ). Τοὺς ἀνέμους δὲ τούτους ἀναφέρουσιν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ἀγαθόμερος καὶ τούτους δεικνύει καὶ ὁ Ὀκτάγωνος πύργος τοῦ Ἀνδρονίκου, νῦν ναὸς Αἰόλου ὀνομαζόμενος, ὁ διασωθεὶς ἐν Ἀθήναις. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους τρεῖς ἕτεροι ἄνεμοι, ὁ Μέσης, μεταξὺ Β καὶ ΒΑ, Φοιρικίας μεταξὺ ΝΑ καὶ Ν καὶ Θρακίας μεταξὺ ΒΔ καὶ Β. Ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς τὸν Σκίρονα ὀνομάζουσι καὶ Ἀργέστην καὶ Ὀλυμπίαν καὶ Ἰάπυγα. Ἐπίσης ὁ Βορρᾶς ὀνομάζεται καὶ Ἀπαρκτίας. Οἱ ἄνεμοι ὡς ἐκ τοῦ μᾶλλον ἢ ἦττον σταθεροῦ τῆς διευθύνσεως καθ' ἣν πνέουσι, διαίρουνται συνήθως εἰς τρεῖς μεγάλας τάξεις· εἰς κανονικοὺς, περιοδικούς, καὶ ἀστάτους.

Κανονικοί. Καλοῦνται οὕτως οἱ πνέοντες

ἐξ ἑνὸς μέρους τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ ἔχοντες τὴν αὐτὴν πάντοτε διεύθυνσιν καὶ φορὰν καθ' ἑαυτὴν τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Οἱ ἄνεμοι αὗτοι καλοῦνται καὶ ἐτησίαι καὶ πνέουσι διηλεκτικῶς μακρὰν τῶν παραλίων, ἐκατέρωθεν τοῦ ἡμισφαιρίου μέχρι 30 μοιρῶν πλάτους ἀπὸ ΒΑ πρὸς ΝΑ κατὰ τὸ βόρειον ἡμισφαίριον καὶ ἀπὸ ΝΑ πρὸς ΒΑ κατὰ τὸ νότιον ἡμισφαίριον. Οἱ ἐτησίαι πνέουσιν εἰς τὰ μέρη ἡμῶν ἰδίως κατὰ τὸ θέρος καὶ καλοῦνται μετέμια.

Περιοδικοί. Καλοῦνται περιοδικοί ἄνεμοι οἱ πνέοντες τακτικῶς κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν καὶ φορὰν ἐν ταῖς αὐταῖς ὡραῖς τοῦ ἔτους ἢ τῆς ἡμέρας. Τοιοῦτοι εἰσὶ τρεῖς ὁ μούσσων, ὁ σαμούν καὶ ἡ αὔρα.

Μουσσῶν. Καλοῦνται μουσσῶνες ἄνεμοι οἱ πνέοντες ἐξ ἑξέως διαρκῶς κατὰ τινὰ διεύθυνσιν, καὶ ἐξ ἄλλους κατὰ τὴν ἀντίθετον. Οἱ ἄνεμοι οὗτοι διευθύνονται τὸ μὲν θέρος πρὸς τὰς ἠπειρούς, τὸν δὲ χειμῶνα κατ' ἀντίθετον φορὰν. Παρατηροῦνται δ' ἰδίως ἐν τῷ ἀραβικῷ κόλπῳ, τῷ κόλπῳ τῆς Βεγγάλης καὶ τῇ Σινικῇ θαλάσῃ, καὶ πνέουσιν ἀπὸ μὲν τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρις Ἀπριλίου ἐκ ΒΑ ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου ἐκ ΝΑ. Χωρίζονται δ' ἀπ' ἀλλήλων οἱ μουσσῶνες διὰ νημερίας.

Σαμούν. Ὁ σαμούν εἶναι καυστικός ἄνεμος πνέων ἐν ταῖς ἐρήμοις τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, χαρακτηριζόμενος ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ θερμοκρασίας, ἣτις εἶναι 36 βαθμῶν Ρεωμέτρου καὶ τῆς ἄμμου, ἣν ἀνυψοῖ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ καὶ μεταφέρει μεθ' ἑαυτοῦ. Πρὸς δὲ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνέμου αὐτοῦ εἶναι καὶ ἡ σαμπρὰ καὶ δυσώδης ὁσμὴ του, ὅταν ὁ ἄνεμος οὗτος πνέῃ, τοσοῦτον ὅ ἀήρ θολοῦται, ὥστε αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου μόνον μετὰ μεσημβριαν δύνανται νὰ διέλθωσι δι' αὐτοῦ, τὸ δὲ δέρμα ξηραίνεται καὶ ρήγνυται (σκάζει) καὶ αἰμάσσει, ἢ ἀναπνοὴ ἐπιταχύνεται καὶ ἡ διψὰ καθίσταται σφοδρότατη. ὁ ἄνεμος οὗτος εἶναι ὁ τρομερώτερος ὅλων τῶν καυστικῶν ἀνέμων, διότι εἶναι καὶ εἰς τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους θανατηφόρος, καὶ τοὶ ὀλίγοι μόνον λεπτὰ διαρκεῖ καὶ πνέει μόνον ἐν καιρῷ ἡμέρας. Ἡ ἐνέργεια ὅμως τοῦ ἀνέμου τούτου δὲν φθάνει μέχρι τοῦ ἐδάφους, διὰ τοῦτο οἱ ὁδοιπόροι,

ὅταν αἰσθανθῶσι τὴν προσέγγισίν του, πῖπτουσι πρηνεῖς κατὰ γῆς καὶ καλύπτουσι τὸ πρόσωπον. Οἱ δὲ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς ὅπως προφυλάσσονται ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων δερματικῆς ἀφιδρώσεως ὑπὲρ τὸ δέον ταχέως, προξενουμένους ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τούτου, ἀλείφονται διὰ λίπους. Λέγεται ὅτι τὰ μέλη τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τούτου ὀνησκόντων διὰ μικροτάτης κινήσεως ἐξαρθροῦνται μετὰ τινὰς ὥρας καὶ ὅλον τὸ σῶμα μεταβάλλεται ταχέως εἰς μάζαν πολὺ χαλαράν.

Αὔρα. Αὔρα λέγεται ὁ κατὰ τὰ παράλια πνέων ἄνεμος καὶ τὴν μὲν ἡμέραν πνέει ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν καὶ καλεῖται θαλασσία αὔρα, κοινῶς *μπάτης*, τὴν δὲ νύκτα ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ καλεῖται ἀπόγειος αὔρα, *μαύτρος*.

Αἱ ἀλληλοδιάδοχοι αὗται αὔραι μετριάζουσι τὸ κλίμα τῶν νήσων καὶ παραλίων καὶ διακρίνονται ἐκ τούτου τὰ κλίματα εἰς θαλάσσια ἢ νησιωτικά καὶ ἠπειρωτικά. Εἰς τὰ νησιωτικά κλίματα ἡ ἀτμοσφαιρὰ ὑφίσταται μικρὰς μεταβολάς, καὶ κατὰ μὲν τὸ θέρος ἡ θερμότης εἶναι μετρία, τὸν δὲ χειμῶνα τὸ ψύχος μέτριον, ἐνῶ εἰς τὰ ἠπειρωτικά ἡ ἀτμοσφαιρὰ πάσχει μεγάλας μεταβολάς, καὶ τὸ μὲν θέρος εἶναι μεγάλη θερμότης, τὸν δὲ χειμῶνα πολὺ ψύχος.

Αἱ αὔραι πνέουσι μόνον εἰς μικρὰς ἀπὸ τῶν παραλίων ἀποστάσεις· εἶναι δὲ κανονικαὶ μεταξὺ τῶν τροπικῶν, ἥττον κανονικαὶ εἰς τὰ ἡμέτερα κλίματα καὶ ἔχνη αὐτῶν παρατηροῦνται μέχρις αὐτῶν τῶν παραλίων τῆς Γροιλανδίας.

Ἄστατοι ἄνεμοι. Ἄστατοι εἰσὶν οἱ ἄνεμοι οἱ πνέοντες ὅτε μὲν κατὰ τινὰ διεύθυνσιν, ὅτε δὲ κατ' ἄλλην, χωρὶς νὰ δυνάμεθα ν' ἀνακαλύψωμεν νόμον τινὰ ἐπικρατοῦντα ὡς πρὸς τὸν χρόνον καθ' ὃν πνέουσι, τὴν διεύθυνσιν, ταχύτητα καὶ διάρκειαν αὐτῶν. Διαρκοῦσι δὲ σπανίως πολλὰς συνεχῶς καὶ ἄνευ διακοπῆς ἡμέρας, διαδέχονται πολλάκις ἀλλήλους καὶ καθόλου εἰσὶν ὀρηκτικώτεροι τῶν ἄλλων ἀνέμων καὶ ἐπικρατοῦσιν εἰς τὰς εὐκράτους καὶ κατεψυγμένας χώρας. Εἰς τὰ μέσα πλάτη ἢ διεύθυνσις τῶν ἀνέμων εἶναι λίαν ἄστατος, ὅσον δὲ προχωροῦμεν πρὸς

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΛΑΣ ΔΛΕΚΤΩΡ

(Κατὰ τὸ Γερμανικόν)

Β΄.

Ἐλτοτε ὁ μικρὸς μέλας κατεδικάσθη παρὰ τῶν γονέων αὐτοῦ νὰ εἰσέρχεται πρῶτος ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, ὑπήκουσε καταστάς εὐπειθῆς καὶ ταπεινὸς ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τῶν πτερῶν αὐτοῦ. Ἄλλ' ὅταν ταῦτα ἤρχισαν ἀναγεννώμενα, ἀνέλαθε τὴν ὑψηλοφροσύνην αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπισθαύλιον, μετ' οὐ πολὺ, πλειοτέραν ἢ ὅσην ποτὲ ἄλλοτε ἀνίαν προξένει αὐτῷ.

ἌΩ πόσον εὐδαίμονες εἰσὶν αἱ χελιδόνες! ἐστέναξε βλέπων τὰ πτηνὰ ἐν τῇ διόδῳ αὐτῶν, διὰ ταχείας πτήσεως διασχίζοντα τὸν ἄερα· πολὺ διαφορετικὸν ἀναμφιβόλως θέλει εἶσθαι νὰ κατοικῇ τις ἐλεύθερος ἐπὶ δένδρου ἢ νὰ φθίρῃται αἰχμάλωτος ἐντὸς ὀρνιθῶνος· βεβαίως ἐν τῷ δάσει ἢ εὐδαιμονία. Ἐπὶ τέλους, διατί νὰ μὴ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος; θὰ ἵπταμαι μέχρι τῶν κορυφῶν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδειότητος μεθ' ἧς καὶ πᾶς τις ἄλλος. Ἐν τῷ αὐτῷ ἐσπέρας, ὁ κύριος μέλας, ἐπέτυχεν νὰ μείνῃ ὀπισθεν ὅταν ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, καὶ διερχόμενος ὀπίθην τινὰ τοῦ φραγμοῦ, ἀφίχθη οὐχὶ ἄνευ μόχθων εἰς χαμαλὸν δένδρον, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῦ ἀνέκραξε πάσαις δυνάμεσι κορορόκο· φανταζόμενος ὅτι εἶναι πρόσωπον ἀξίας. Ἀλλὰ τί ψύχος! οἷα ὑγρασία εἰς τὸ δένδρον! οἱ εὐκαμπτοὶ κλάδοι οὐδόλως συνεκράτουν αὐτόν. . . Ἀδιάφορον ὁ κύριος μέλας ἐκοιμήθη μετὰ τῆς νεανικῆς ἀφροντισίας, εἶδε δὲ τὰ ὠραιότερα ἐνύπνια. Ὄνειρεύετο ὅτι ἵπτατο μετὰ ταχύτητος ἀστραπῆς ἵνα περιέλθῃ τὸν κόσμον.

Δυστυχῶς, ἐνῶ οὕτως ὀνειρεύετο, ὁ μέλας κόκκιτος γάτος τοῦ γείτονος, τρομερὸς κνηγός, ἀνερχομένη ἀθορύβως ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ συνέλαθε τὸν ἄφρονα ἐκ τοῦ τραχήλου πρὶν εἶτι ἐξυπνήσῃ! Ἐγένετο τρομερὰ ἡ ἐφοδος. Ἀλλὰ πᾶς νεαρὸς ἀλέκτωρ εἶναι ἄν-

τὴν διακευμένην ζώνην γίνονται κανονικώτεροι. Ἐνῶ ἐν τῇ κατεψυγμένῃ ζώνῃ πολλάκις οἱ ἄνεμοι πνέουσι συγχρόνως ἐκ πολλῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, ὁ μὲν κατὰ διάφορον τῶν ἄλλων διεύθυνσιν. Ἐνίοτε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους πνέει ἄλλος ἄνεμος καὶ ἄλλος εἰς τοὺς πρόποδας. Οἱ ἄστατοι ἄνεμοι, οἱ πνέοντες εἰς τὰς ἡμετέρας χώρας ἀρχίζουσι, τελειοῦσι καὶ διαδέχονται ἀλλήλους ἀστάτως, παράγουσι δὲ διάφορα φαινόμενα π.χ. εὐδίας, βροχῆς, καύσωνος καὶ ψύχους, τὰ ὁποῖα βλέπομεν αἰφνηδίως.

Ποιότης τῶν ἀνέμων. Ἡ ποιότης τῶν ἀνέμων ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν τόπων ἐξ ὧν πνέουσι καὶ δι' ὧν διαβαίνουσι. Διὰ τοῦτο εἰσὶ ψυχροὶ ἢ θερμοί, ὑγροὶ ἢ ξηροὶ, ὑγιεινοὶ ἢ νοσώδεις. κλπ. Ψυχροὶ π.χ. εἰσὶν ἐὰν οἱ τόποι ἐξ ὧν πνέουσι καλύπτονται διὰ χιόνος καὶ πάγου, θερμοὶ δ' ἐξ ἐναντίας ἐὰν ἐρχονται ἐκ θερμῶν τόπων. Πρὸς τούτοις εἶναι ὑγροὶ μὲν διὰ τοὺς πολλοὺς ὑδατώδεις ἀτμούς, οὓς φέρουσι καὶ βροχεροί, ἐὰν πνέωσιν ἐκ τῆς θαλάσσης, ξηροὶ δὲ ἐὰν ἐρχονται ἐξ ἐκτεταμένων ἠπειρῶν καὶ μάλιστα ἀμμωδῶν ἐρήμων. Οἱ δυτικοὶ ἄνεμοι π.χ. ὄντες βροχεροὶ εἰς Ὀλλανδίαν, εἰσὶ ξηροὶ καὶ εὐδιοὶ, ὅσον πλησιάζουσι πρὸς τὸν Καναδᾶν. Ὁ παρ' ἡμῶν γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα *σιρόκκος* εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν καὶ καίει σχεδὸν ὅλα τὰ ὀπωρικά ἐν Αἰξῇ, ἐν Προβιγγίᾳ κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν παρατηρητῶν. Εἶναι ὅμως ὑγιέστατος εἰς τὸ Ἐρυθρὸν ἀκρωτήριον (*cap rouge*) τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας καὶ μάλιστ' εἰς τὴν γονιμότητα τῆς γῆς. Ὁ βορρᾶς εἶναι ἐπιβλαβέστατος καὶ ψυχρότατος ἐν Πολωνίᾳ, ψυχρὸς ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλ' ὅμως ὑγιέστατος. Ὁ βορειοανατολικός, ὃν ἐνιαχοῦ θεωροῦσιν ὡς πρόδρομον, βροχῆς, χιόνος καὶ ἄλλων ὁμοίων μετεώρων, πνέει ἐνίοτε ἐν Ἑλλάδι καὶ προξενεῖ βῆχα, πονόλαιμον καὶ πόνους ἐν τῷ στήθει κλπ. Οἱ νότιοι καὶ δυτικοὶ εἰσὶ συνήθως εἰς τὰ ἡμέτερα κλίματα ὑγροὶ καὶ θερμοί, οἱ δὲ ἀνατολικοὶ καὶ βόρειοι ξηροὶ καὶ θερμοί.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον.)

δρείος, και ισχυρός, χειράμφος και δ.υχας να υπερασπισθῆ ἑαυτόν, ἢ γαλῆ μόλις ἠδυνήθη νὰ ἀποκόψῃ και παραλάβῃ τεμάχιον ἐκ τῆς πτέρυγος τοῦ θύματος, ὅπερ μόνον ἓνα βλωμόν (χαψά) ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ. Τὸ μάθημα ἤρκει ὅπως ἀπογοητεύσῃ τὸν μέλανα ἐκ τῶν ἠθῶν τῶν βασιλέων τούτων τοῦ ἀέρος, τῶν μικρῶν πτηνῶν, χελιδόνων και ἄλλων.

Ἐπὶ ἓνα περίπου μῆνα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, εὖ ρεν αὐτόν εὐπειθῆ και ὑπόταγμένον· αὐτῇ ἀνέλαβεν ἐλπίδας. Ἄλλὰ πρῶταν τινὰ ὁ τυχοδιώκτης μέλας συνήντησε στίφος νησσῶν αἰτινες ἐβάδιζον λυγιζόμεναι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ποδὸς πρὸς τὸν ἕτερον, και κατευθυνόμεναι πρὸς τὴν λίμνην.

«Ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησε μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ περιεργείας.

— Εἰς τὸ λουτρόν, εἰς τὸ λουτρόν, ἀπῆντησαν αἱ νῆσαι.

— Ἄληθῶς· εἶναι εὐχάριστον τὸ κολυμβᾶν;

— Ὡ οὐδὲν ἠδονικώτερον, ἢ δρόσος τοῦ ὕδατος εἶναι θελκτῆριος· εὐρίσκομεν δὲ εἰς τὸν πυθμένα τοσοῦτον τρυφεροῦς σκώληκας, παντοειδῆ λιχνεύματα. . . »

Τῆς κοιλιδοουλείας τοῦ νεαροῦ ἀλέκτορος ἐξεγειρομένης ἐκ τῶν λέξεων τούτων.

— Μεγάλως ἐπιθυμῶ νὰ κολυμβήσω μεθ' ὑμῶν» εἶπε.

Ἄλλ' ἢ προσεκτικῆ μήτηρ ἤκουσεν αὐτόν·

— Μικρὲ τρελλέ, ἔκρωξε, τὸ ὕδωρ δὲν ἐγένετο διὰ τοὺς πόδας ἡμῶν· θὰ ἀποθάνῃς ἐν αὐτῷ. Ἀκούεις; σὲ παρακαλῶ μὴ πηγαίνῃς. . . »

Ὁ μικρὸς ἀλέκτωρ μετ' ἀλαζονείας ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν·

«Οἱ γέροντες οὗτοι φαντάζονται ὅτι τὰ πάντα γινώσκουσι· τόσον χειρότερα δι' αὐτοὺς ἂν δὲν συνήθισαν ἑνωρὶς νὰ κολυμβῶσι. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ δοκιμάσω, ἀπαξ τούλάχιστον. Αἱ νῆσαι εἰσὶ πτηνά ὅπως και ἡμεῖς, και δὲν φοβοῦνται μήπως βραχῶσιν. Ἄς ὑπάγω νὰ ζητήσω ἐξ αὐτῶν ἓν μάθημα.»

Κράκ! Ἴδου ὁ μικρὸς ἀλέκτωρ βυθιζόμενος ἐν τῇ λίμνῃ, εἰς τὸν βυθὸν τῆς ὁποίας μετὰ τελείας εὐκολίας ἠρεύων αἱ νῆσαι.

Ἐὰν ὠφύλαξ τις δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐν καιρῷ νὰ βοηθήσῃ αὐτόν, ἤθελε πνιγῆ ὁ ταλαίπωρος τρελλός. . . .

Διάβροχος, ριγῶν, τὸν ὀφθαλμὸν γλαυκῶν, ἡμιοιοίγων τὸ ῥάμφος, ὁ μέλας ἔτι ἀξιοδάκρυτον ἔσχε μορφὴν ἢ κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἀπεφάσισε τὴν πολυτελεῆ ζωὴν ἀκαθίδος τιθαυσευμένης, ἢ τὸν ἀνεξάρτητον χελιδόνος βίον νὰ ἄγῃ. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔκρινεν αὐτόν ἀρκετὰ τιμωρημένον. Ὑπεχρέωσε δὲ ἄνευ μεγάλων ἐπιπλήξεων νὰ ξηράνῃ τὸ πτέρωμα του εἰς τὸν ἥλιον. ὅπερ ἐπηκολούθησαν οἱ ἀστεῖομοὶ τῶν κατοίκων τοῦ ὀπισθαυλίου.

Θὰ διωρθωθῆ τέλος; πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν, διότι πάραυτα ἡ Αἰκατερίνη, ἡ τοῦ ἱατροῦ μαγεύρισα, ἔλεγεν ἀκονίζουσα τὴν μάχαιραν αὐτῆς. «Ἴδου εἰς κακοήθης μεγάλην προξενῶν ταραχὴν. . . . ἐπιθυμῶ νὰ δώσω πέρας εἰς τὰς συνεχεῖς προπετείας του· θὰ τὸ ἔπραττον, ἦδη, ἐὰν δὲν ἦτο τοσοῦτον ἰσχνός!»

ΑΠΕΛΛΗΣ.

ΝΕΑ ΓΡΕΝΑΔΑ

Ἡ νέα Γρενάδα εἶναι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων χωρῶν τῆς πλουσίας Ἀμερικῆς, χώρα προνομιοῦχος, εὐλογημένη, ὡς ἦν ἅπασα ἡ γῆ πρὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ὀλύμπου ἀναρριχήσεως τοῦ Διός, ὡς βεβαιῶσι ὁ Βιργίλιος· Ante Jovem.

Περιβαλλομένη ὑπὸ δύο ὠκεανῶν, τοῦ Ἀτλαντικοῦ και Εἰρηνικοῦ, κεῖται εἰς τὴν εὐνοϊκώτεραν τῶ ἐμπορίῳ θέσιν ὅπως μεταγίξῃ εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον τὰ περισσεύματα τῶν θησαυρῶν τῆς. Οὐδὲν ἕδαφος δύναται κατὰ τὴν γονιμότητα συγκριθῆναι πρὸς τὸ τῆς Νέας Γρενάδας. Τὸ σάκχαρον, ὁ καφές, ἐν πληθῶν παράγονται πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ποιητῶν, εἰς οὓς ὁ Βολταῖρος, ὡς και ὁ Βαλζάκ και Δελίλλ· μεγάλως συνιστῶσι τὴν πόσιν τοῦ ἀφεψήματος αὐτοῦ. Τὸ κακάο πρὸς ἠδονὴν τῶν λαιμάργων, ὡς και ὁ καπνὸς πρὸς ἀπονάρκωσιν τῶν βρωμωδῶν. Οἱ σοβαρότεροι δύνανται νὰ προμηθευθῶσιν ἐκείθεν ὄρυζαν,

λίνον, γόμμαν κλπ. Οἱ δὲ θετικοί, — και ὡς τοιοῦτοι διακρίνονται οἱ πλεῖστοι τῶν παρ' ἡμῖν — δύνανται νὰ εὖρωσιν ἄργυρον και χρυσόν, ἰδίως χρυσόν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἀντιοκίας.

Ἄλλ' ἐγὼ προτιμῶ νὰ προχωρήσω μέχρι τῆς Σάντα-Φέ-Βαγότας και κομίσω εἰς τὰς ἀναγνωστρίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἓνα σμάραγδον, ὠραῖον λίθον, ὃν τοσοῦτον ἠγάπα ὁ βασιλεὺς Ἀσοούερος, ὥστε, ὡς λέγουσιν οἱ μῦθοι, εἶχε διὰ τοιοῦτων ἐπιστρώσει τὸν κοιτῶνά του.

Παρά τισιν Ἰνδικαῖς λαοῖς ὁ σμάραγδος ἐθεωρεῖτο ὡς πολύτιμος λίθος. Ἐν Περσῶν παρὰ τῇ κοιλάδι τῆς Μάντας ὑπῆρχε ναὸς τις, ἐνθα ἐλάτρευον σμάραγδον ἰσομεγέθη ὧν ζροουθοκαμήλου. Οἱ ἱερεῖς ἐξήγουν τοῖς πιστοῖς ὅτι ὁ θαυμασίος οὗτος λίθος ἦν μήτηρ πάντων τῶν σμάραγδων, ὅτι μεγάλως τὰ τέκνα τῆς ἐφίλει, και ὅτι ὁ ἐπιθυμῶν εὖνουν ἑαυτῷ καταστῆσαι ταύτην, ἔδει κομίσασθαι αὐτῇ, ὡς οἶον τε πλείονας σμάραγδους ὅπως μετ' αὐτῆς οἰκήσωσιν. Οὕτως ἄπειρα πλήθη τοιοῦτων συνέλεξαν, ὧν μέρος περιέπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Ἰσπανῶν, οἵτινες ἀμαθεῖς ὄντες οὐδόλως τοῦ λαφύρου ἐπωφελήθησαν. Οὗτοι ἔθραυον τοὺς πολυτίμους λίθους ὅπως βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ποιότητός των λέγοντες, ὅτι οἱ καλοὶ σμάραγδοι οὐδόλως ἔθραύοντο.

Ἡ θεὰ Σμάραγδος διεσώθη κατὰ τὴν τοῦ ἑαυτῆς ναοῦ λαφυραγωγίαν. Ἡ λατρεία τοῦ σμάραγδου δὲν ἐτηρεῖτο ἐν Νέᾳ Γρενάδῃ, ἀλλ' ἀπένειμον τῷ λίθῳ τούτῳ θεῖαν καταγωγὴν, ἢ ὡς ἐξῆς ἡ τῶν Μουϊκῶν παράδοσις ἐξήγει. Ἀφοῦ ὁ Νουαμκερετάβας, ὁ λευκὸς και εὐγένειος ἀνὴρ ὁ ἐλθὼν ὅπως διδάξῃ τὴν γεωργίαν και στοιχεῖα πολιτισμοῦ, ἀπώλετο παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Σογαμόλο, μία τῶν αὐτοῦ θυγατέρων, τὰ μέγιστα τῇ τοῦ ἡλίου λατρείᾳ ἀφοσιωμένη, ἐνυμφεῦθη τὸν θεὸν τοῦτον και ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης ἐγεννήθη σμάραγδος καλλονῆς ἀνυπερβλήτου.

Ἄλλὰ τὸ ἰδίως καθιστῶν τὴν Νέαν Γρενάδαν μαγευτικὴν χώραν, χώραν τῶν φασμαγοριῶν και βρωμωδῶν εἶναι ἡ πλουσία και θαυμασίως ποικίλη ἀνθησις αὐτῆς.

Τὰ ἄνθη ἐπὶ τοῦ εὐτυχοῦς αὐτοῦ ἐδάφους

λαμβάνουσι μεγαλοπρεπεῖς διαστάσεις, ἐκπέμπουσι δ' ἀγνωστα μεθυστικὰ μύρα και πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων τοῦ περιηγητοῦ ὀφθαλμῶν, ἰδίως κατὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀνάτολὴν θαμβωτικὰ ἐκτείνουσι χρώματα, ἐφ' ὧν αἱ ἀκτῖνες ὡς χρυσόκονις ἐπικάθηνται.

Α. Π. Π.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΕΙΔΟΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ.

Α'.

ΠΕΡΙ ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑΣ.

Πηγαι

Εἰσηγ. (3. 23). Θεοφ. Ε. (3. 23). Πδ. (18.1) Πδ. (19.1). Κωδ. (4. τιτλ. 38, 40, 49. 54). Βασιλ. (19.1) και (19. 8). Ἀρμ. (3.3).

Ἐπισημ. Ἡ πώλησις εἶναι σύμβασις⁽¹⁾ δι' ἧς ὁ μὲν τῶν συμβαλλομένων ὑποχρεοῦται νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἕτερον πρᾶγμα τι, οὗτος δὲ νὰ δώσῃ ἀντὶ τούτου τὸ συμπεφωνημένον τίμημα⁽²⁾—ὁ πρῶτος ὀνομάζεται πωλητῆς (venditor) ὁ δεύτερος ἀγοραστῆς (emptor)· και ἄλλως ἀναλλαγῆ πρᾶγματος ἀντὶ χρημάτων» (pr. Εἰσηγ. de emp. 3.23, Ν. 1. 2. § 1 Πδ. 18. 1, Βασιλ. 10'. α. 1.2.)

Ἐπίσημ. τῆς ἀγοραπωλησίας. Ἐκ τῆς φύσεώς της ἡ σύμβασις τῆς πώλησεως α) εἶναι τοῦ δικαίου τῶν Ἑθνῶν, καθότι ὑπάρχει ἐν χρήσει παρ' ἅπασιν τοῖς γνωστοῖς ἔθνεσι, β) ἀνήκει ἐλοκλήρως εἰς τὸ φυσικὸν δίκαιον, διότι οὐ μόνον ὀφείλει αὐτῷ τὴν καταγωγὴν αὐτῆς ἀλλὰ και διέπουσιν αὐτὴν οἱ ἐκ τοῦ δι-

(1) Σύμβασις εἶναι ὀριστικὴ δύο ἢ πλείονων περὶ πρᾶγματος τινος συμφωνία· «σύμφωνον ἔστι δύο ἢ πλείονων εἰς τὸ αὐτὸν ἄρεστον και συναίνεσις» (N. 1 § 2 de pactis 2. 14, Βασ. Θ'. α' 1) «ἢ δὲ ἐπαγγελία μόνου τοῦ ἐπαγγελλομένου ὑπόσχεσις» (N. 3 pr. de pollic. 50.12, Βασιλ. ΝΔ'. γ. 3).

(2) «Δεῖ δὲ οὐ μόνον ὀρισθῆναι τὸ τίμημα και κύριον εἶναι ἀλλὰ και ἐν ἀργυρίοις εἶναι»

χομεν ἐπιστολήν; μήπως ἡ Βιλχελμίνη ἀσθενῆ;

Πέτρος Βάλτερ. Ἀπὸ πότε χρονολογεῖται ἡ τελευταία ἐπιστολή της, μήτερου;

Κ. Βάλ. Ἀπὸ δεκαπενθημερίας περίπου.

Πέτρ. (ἰδίᾳ τῇ μητρὶ του). Σοὶ γράφει περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Μονταλβάν;

Κ. Βάλ. Ἐξακολουθεῖς ν' ἀγαπᾷς τὴν ὄραϊαν ἐκείνην Γαλλίδα, Πέτρε;

Πέτρ. Πλέον ἢ ποτὲ μήτερό μου.

Κ. Βάλτ. Καὶ ἔχεις λόγους νὰ πιστεύης ὅτι δὲν ἀπαρέσκει αὐτῇ;

Πέτρος. Τὸ ἐλπίζω.

Κα. Βάλτ. Ἄ! Ἰδοὺ δύο νέοι γάμοι κυοφορούμενοι ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ἡμῶν!

Πέτρος. Δύο γάμοι! ἀλλὰ ποῖος εἶναι ὁ ἕτερος.

Κα. Βάλτ. Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, δὲν σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι ὁ ἀδελφός σου Ἰωσήφ ἐλπίζει νὰ νυμφευθῇ, θελητικὴν νεάνιδα ἐκ Κοπεγχάγης, τὴν θυγατέρα τοῦ προῖσταμένου του.

Κος. Βάλτ. Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὴν οἰκογένειαν ἡμῶν. Ἰδοὺ ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν μαθημάτων ἀρετῆς καὶ φιλεργίας, ἅτινα σὰς ἐδάξα καὶ ἅτινα ἐγνωτε νὰ ἐκτελέσητε. Ἀκολουθεῖτε πάντοτε τέκνα μου τὴν εὐθειαν ὁδόν, ἐργάζεσθε καὶ φοβεῖσθε τὸν Θεόν, αἰδ' εὐλογίαί του ἐλεύσονται ἐφ' ὑμᾶς.

(Ἀκούεται θόρυβος, ἀνοίγεται ἡ θύρα).

Ἐν τῷ κενῷ. Εἰσέλθετε!

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Οἱ ἄνω εἰσέρχεται ἡ Βιλχελμίνη καὶ Λουίζα δὲ Μονταλβάν.

Ἐν τῶν τέκνων. ὦ! εἶναι ἡ Βιλχελμίνη. Τί ἐπιτυχῆς surprise!

(Τρέχει καὶ ἀγαγκαλίζεται ταύτην περὶ τὸν τράχηλον, ἀσπάζεται αὐτήν).

Πέτρ. Ἄλλ' αὕτη δὲν εἶναι μόνη (πλησιάζει ἐν σπουδῇ τῇ Λουίζᾳ) Λουίζα! . . . Δεσποινίς!

Βιλχελμίνη. Ἡθέλησα νὰ σὰς ἐξαφρίσω καὶ μία καλὴ μου φίλη, ἡ δεσποινίς δὲ Μονταλβάν, ἣν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσω, εὐηρεστήθη νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

Λουίζα. Αὐριον ἔρχεται ὁ πατήρ μου

ἐνταῦθα ἐκ Πετροπούλεως καὶ κτύπησα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς συντροφίας τῆς κυρ. Διδιέρ, ὅπως ἔλθω καὶ ὑποδεχθῶ αὐτὸν εἰς τὸ ἡμισυ περίπου τῆς ὁδοῦ.

Πέτρος. ὦ! κυρία! ὁ πατήρ σας δὲν θὰ εἶναι ὁ μόνος πρὸς ὃν ἡ παρουσία σας θὰ προξενήσῃ εὐάρεστον ἐκπληξιν. ὦ! πόσον λογιζόμεθα εὐτυχεῖς ἔχοντες ὑμᾶς μεθ' ἡμῶν.

Βιλχελ. (Χαριέντως). Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀγαπητῇ μου φίλῃ, ἀφήσατε τοὺς ἐκπληκτικὸς τούτους τρόπους. Πάραυτα θὰ ἐννοήσητε ὅτι οἱ Πρῶσσοι δὲν εἶναι τόσο ἀγριοὶ ὅσον φαντάζονται αὐτοὺς οἱ Γάλλοι. Δὸς τὴν λεπτὴν Γαλλικὴν χειρὰ σου εἰς τὰς μικρὰς ταύτας Γερμανίδας, αἵτινες ἀναμένουσιν αὐτήν. Διὰ τῆς τῶν οἰκογενειῶν φιλίας θὰ προέλθῃ καὶ ἐκείνη τῶν ἐθνῶν.

Κα. Βάλτ. Ἐχει καλῶς, θύγατέρό μου, οὐδεὶς πλέον ἡμῶν, τότε θέλει συντελέσει εἰς τὴν παγκόσμιον ταύτην εἰρήνην, ἐπεὶ θὰ ἔχω μετ' ὀλίγον ὡς πιστεύω, ἐγγόνους εἰς ἀπάσας τὰς πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης.

Βιλχελ. (ἰδίᾳ τῇ κ. Βάλτερ). Καὶ τίς οἶδε μήτερό μου τί τὸ μέλλον ἐπιφυλάττει ἡ μὴν ἔτι;

Κος. Βάλτ. Πῶς ὁ Ἰωσήφ δὲν μᾶς ἔγραψε;

(Φέρονται ἐπιστολήν).

Κορράσιόν τι. (λαμβάνον καὶ μεταγέρρον ταύτην τῷ πατρί). Ἰδοὺ μία ἐπιστολή! εἶναι ἐκ Κοπεγχάγης πάτερ.

(Ὁ πατήρ τὴν ἀναγινώσκει καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀρησυχίας.)

Κα. Βάλτ. (ζωηρῶς) Μήπως εἶναι ἀσθενής;

Κος. Βάλτ. Ὅχι! ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή, ἀνάγνωσον.

Κα. Βάλτ. (ἰδοῦσα τὴν ἐπιστολήν) Πόλεμον κατὰ τῆς Δανίας! εἶναι δυνατόν!

Πέτρος. (εὐχαρῶν) Ἄ! αὐτὸ λοιπὸν σὰς γράφει ὁ ἀδελφός μου Ἰωσήφ· εἶναι πλέον ἢ δυνατόν μήτερό μου, εἶναι βέβαιον· οἱ Δανοὶ αἰσχυρῶς καταπιέζουσι τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν Γερμανοὺς τῶν Δουκάτων. Αἱ! αὐτὸ πλέον πρέπει νὰ τελειώσῃ καὶ ἅπας ὁ Γερμανικὸς λαὸς εὐθυμὸς καὶ ἐνθουσιῶν θὰ σπεύσῃ εἰς τὸν ἱερόν αὐτὸν πόλεμον!

Κα. Βάλτ. Ἄχ! Πέτρε, δύναται τις νὰ υποφέρῃ τὸν πόλεμον μετὰ θάρρους, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λέγῃ ὅτι θὰ σπεύσῃ εἰς αὐτὸν μετὰ χαρᾶς, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ δικαιοτέρος καὶ ἐνδοξότερος εἶναι φρικῶδες δυσύχημα.

Βιλχελ. Ἡ μήτηρ ἔχει δίκαιον, καὶ πάντοτε μετὰ θλιψέως παρατηρῶ τὰ φιλοπόλεμα αἰσθήματα τοῦ Πέτρου, διότι ἀδελφόμενον ἵνα ἢ τις γενναῖος στρατιώτης ἀρκεῖ νὰ ὑπερασπίζηται καλῶς τὴν πατρίδα του κινδυνεύουσαν, καὶ νὰ μὴ τρέφῃ ἐχθρικὰ αἰσθήματα πρὸς τοὺς ἄλλους.

Λουίζα. Συμφωνῶ μεθ' ὑμῶν ἀγαπητῇ φίλῃ, ἐναντίον πάντων τῶν πολέμων καὶ πασῶν τῶν ψευδῶν δοξῶν.

Πέτρος. Ὁραῖα προσβάλλετε τὸν πόλεμον καὶ ἤρχισατε νὰ σχηματίζητε συμμαχίαν ἐναντίον μου. Ἡττήθην Ἐιρήνην!

Βιλχελ. Σοὶ παραχωρῶμεν αὐτήν, ἐπὶ τῷ ὄρφ νὰ τὴν ἀφίσης εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κα. Βάλτ. Ἄχ! τέκνον μου, ἰδοὺ πόλεμος μὴ ἀποφασισθεὶς ἔτι, ἀπειλῶν νὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον τοῦ ἀδελφοῦ σου, ὁ Ἰωσήφ γράφει ὅτι τὰ πάντα μεγάλως ἠλλαξαν δι' αὐτόν· ὁ μέλλον πενθερός του καὶ αὐτὴ ἡ μνηστὴ του δεικνύουσι πρὸς αὐτὸν δυσόλιον ψυχρότητα· ἡ κατάστασις αὐτοῦ ἤδη ἀρκετὰ δυσάρεστος κατασταθῆσεται δυσχεστάτη ἐὰν ὁ πόλεμος κηρυχθῇ. Ἡ ἐπιστολή του εἶναι θλιβερωτάτη ἐπεὶ θὰ μεγάλως ἀγαπᾷ τὴν νεάν αὐτὴν Δανίδα.

Πέτρος. Τοῦτο δηλοῖ ὅτι αὕτη δὲν τὸν ἀγαπᾷ.

Βιλχελ. Εἶσαι ἄδικος, ἀδελφέ μου· εἶδον τὴν νεάν αὐτὴν κόρην, κατὰ τὸ τελευταῖον εἰς Κοπεγχάγην ταξειδίον μου, καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω τὰ προτερήματά της καὶ τὸ σταθερὸν τοῦ αἰσθήματος.

Λουίζα. Νομίζετε λοιπὸν κύριε Πέτρε ὅτι μόνον οἱ ἄνδρες ἔχουσι τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπῶσι τὴν πατρίδα των;

Πέτρος. Δὲν ἐπιθυμῶ οὐδὲ κἂν νὰ διανοηθῶ κυρία τί, ὅπερ σὰς ἀπαρέσκει, ἀκόμη μίαν φορὰν καταβιάζω τὴν σημαίαν μου, μεγάλως δὲ λυποῦμαι διὰ τὰς νεφέλας, τὰς ὁποίας ἡ ἐπιστολή τοῦ δυσυχοῦς ἀδελφοῦ μου Ἰωσήφ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν χαρᾶς.

Κα. Βάλτ. Προσοχὴ παιδιὰ! (Ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ βάρους, φαίνεται μεγαλοπρεπὲς δένδρον τῶν Χριστουγένων, τὰ παιδιὰ ἐν σπουδῇ βαίνουσι πρὸς αὐτό, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ καὶ ἡ Βιλχελμίνη τ' ἀκολουθοῦσι.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Λουίζα καὶ Πέτρος.

Πέτρος. Ἄχ! Δεσποσύνη, οἶα εὐδαίμονία νὰ σὰς βλέπω ἐνταῦθα ἐν Βερολίῳ πόσον σὰς εἶμαι εὐγνώμων. . . .

Λουίζα. Καὶ μήπως φαντάζεσθε, προσφιλῇ κύριε, ὅτι ἦλθον ἐν Βερολίῳ χάριν ὑμῶν;

Πέτρος. Δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος. Ἄρκει ὅπως καταστῶ εὐδαίμων ἢ βεβαίως ὅτι ἐσυλλογίσθητε καὶ ἐμὲ μίαν στιγμὴν κατὰ τὴν εἰς Βερολίον πορείαν σας.

Λουίζα. Αἱ! λοιπὸν ἔσο εὐτυχῆς· σὲ ἐσυλλογίσθη μίαν στιγμὴν, ἴσως δύο. . . . καὶ δι' αὐτὸ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴν ἔλθω.

Πέτρος. Εἴσθε ἀξιολάτρευτος Γαλλίς. (Ἐρῶ ἐτοιμάζεται νὰ βιβθῇ εἰς τοὺς πόδας της, αὕτη τρέχει γελῶσα εἰς συνάρτησιν τῆς Βιλχελμίνης).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Πέτρος καὶ συνταγματάρχης Ἐρτζόκ.

Ἐρτζόκ. (σταματῶν διὰ κινήματος τὸν Πέτρον, μέλλοιτα ν' ἀκολουθήσῃ τῇ Λουίζᾳ).

Πέτρος. Ὑμεῖς ἐδῶ συνταγματάρχα! (Χαιρετᾷ στρατιωτικῶς).

Ἐρτζόκ. (ἀποτόμως) Μάλιστα ὑπολόχαγέ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἔχεις ἀδελφὸν ὑπάλληλον ἐν τινι τραπεζιτικῷ οἴκῳ τῆς Κοπεγχάγης;

Πέτρος. Μάλιστα συνταγματάρχα.

Ἐρτζόκ. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ ἐκλαμπρότατος ὑπουργὸς τοῦ πολέμου, στρατηγὸς Ροὺν, σὲ ἐξέλεξεν ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κόμητος Βίσμαρκ ὅπως μεταβῆς εἰς Κοπεγχάγην ὡς στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς βασιλικῆς πρεσβείας· ὁ ὑπουργὸς σὲ ἀναμένει ὅπως σοὶ δώσῃ τὰς διαταγὰς του.

Πέτρος. Ἐχει καλῶς εἰς τὰς διαταγὰς σὰς, ἀλλ' ἐπιτρέπετε νὰ μείνω ὀλίγον ὅπως ἀποχαιρετήσω τὴν οἰκογένειάν μου.

Ἐρτζόκ. Ὅταν πρόκειται περὶ ὑπηρεσίας τοῦ βασιλέως, δὲν ὑπάρχει οἰκογένεια. (Ὁ Ἐρτζόκ λαμβάνει αὐτὸν μεθ' ἑαυτοῦ).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Βιλαχεμίνη καὶ Λουῆζα.

(Ἐπιανερχόμενοι ἐκ τῆς αἰθούσης).

Βιλαχεμ. Τί ἀπέγεινε λοιπὸν ὁ Πέτρος; **Ἐπηρέτης.** Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Ἐρτζόκ.

Βιλαχεμίνη. Δὲν εἶπε τίποτε;

Ἐπηρέτ. Τίποτε, κυρία, ὁ συνταγματάρχης τὸν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως.

Λουῆζα. Τί συμβαίνει; Τόσον λοιπὸν ἐπείγουσα εἶναι ἡ ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως; **Ἀχ!** φίλη μου δὲν ἔννοῶ τίποτε.

Βιλαχεμ. Ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν· ὁ Πέτρος μετ' οὐ πολὺ θὰ φέρῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

(Ἐπηρέτης φέρει ἐπιστολήν· ἡ δὲ Βιλαχεμίνη ἀναγινώσκει αὐτήν).

Βιλαχεμ. Ὁ συνταγματάρχης Ἐρτζόκ φὸν δὲ Κράουσεν, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ Πέτρου Βάλτερ ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκογένειαν Βάλτερ, ὅτι ὁ ἄνω ῥηθεις ἀνθυπολοχαγὸς θέλει κρατηθῆ ἐπὶ τινα καιρὸν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως· δὲν πρέπει δὲ νὰ θορυβηθῆτε ἀν τυχὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας στερηθῆτε εἰδήσεων παρ' αὐτοῦ.

(ὑπογεγραμμένος) ΕΡΖΟΚ φὸν δὲ ΚΡΑΟΥΣΕΝ.

Λουῆζα. Καὶ βλέπετε συχνὰ τοιοῦτους ἐξαφανισμοὺς ἐν Πρωσσίᾳ; **Ἀχ!** φιλιότητά μου κάτι συμβαίνει· ἐδῶ τὸ προαισθάνομαι.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Φυλλάδια τοῦ «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ» τετυπωμένα εἰς χάρτην κατωτέρας ποιότητος πωλοῦνται ἀντὶ λεπτῶν 15 ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, τῷ χαρτοπωλείῳ κ. Ἄλ. Ἐκκουστῆ, καὶ τοῖς καπνοπωλείοις Ἀριστ. Φραγγοπούλου παρὰ τὸ ἀναβρυτήριο καὶ Ἀθ. Σταματοπούλου, ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 86 παραπλεύρως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Τὸ περιοδικὸν ἀγγέλλει πᾶν ἔργον οὐτινος ἀντίτυπον ἀποστέλλεται τῇ διευθύνσει.

Ἐν τῇ δημοσιουθείᾳ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ βιβλιογραφία ἐλησμονήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν περὶ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος συγγράμματος τοῦ κ. Κ. ΒΑΡΒΑΤΗ «**Γαχεῖα ἀναγνώσις**» ἥτοι ἐγχειριδίου Γαλλικῶν ἀναγνωσμάτων διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν γυμνασίων. Ἐσφαλμένως δὲ ἐγράφη ὅτι ἐγένετο νέα ἐκδοσις τῶν «**Ἀνωμαλῶν Γαλλικῶν ῥημάτων**»· μόνον ἐξεδόθη ἐγχειρίδιον τῶν «**Γαλλικῶν ὀμιλῶν ῥημάτων**».

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΣ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ διευθύνσει ἑδ. Ἀγ. Κωνσταντίνου ἀρ. 30. — Ἐν Πειραιεῖ παρὰ τῷ κ. Ἀθ. Κρητικῷ καθηγητῇ. — Ἐν Μεγάροις παρὰ τῷ κ. Δημ. Μαργέτη. — Ἐν Νκουπλίῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Φραγκοπανηγῆ. — Ἐν Τριπέλει παρὰ τῷ κ. Δ. Ἀθανασιάδῃ καθηγητῇ τῆς ἱερατ. Σχολῆς. — Ἐν Καλάμαϊς παρὰ τῷ κ. Ἀριστ. Ἀγγελίᾳ τηλεγραφητῇ. — Ἐν Σπάρτῃ παρὰ τῷ κ. Θεοφ. Γκικοπούλῳ κτηματῆ. — Ἐν Λαμίᾳ παρὰ τῷ κ. Ἀριστ. Σκληθωνιώτῃ. — Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Α. Βιολάκῃ συμβολαιογράφῳ. — Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Ν. Σκληθωνιώτῃ ἐμπόρῳ, εἰς Σταυροδρόμιον. — Ἐν Βραίλῃ παρὰ τῷ κ. Ν. Ἀρκουδάρῃ. — Ἐν Ραιδεστῷ παρὰ τῷ κ. Γεωρ. Ἀρκουδάρῃ. — Ἐν Παρισίοις παρὰ τῷ κ. Εἰε Selivaniotti ἐμπόρῳ Boulevard bonne Nouvelle No. 31.

Ὁ ἐκδότης ΣΤΕΦ. Π. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ο ΠΑΛΑΜΗΝΗΣ»